

10. 11. 2008

ID: 55325

## Podmíněné zastavení trestního stíhání

Zákonné podmínky pro podmíněné zastavení trestního stíhání nejsou splněny, pokud obviněný popírá zavinění.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 3 Tdo 263/2008, ze dne 12.3.2008)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v neveřejném zasedání o dovolání nejvyšší státní zástupkyně podaném v neprospěch obviněného M. Z., proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. 11 To 508/2007, jako soudu stížnostního v trestní věci vedené u Okresního soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 3 T 182/2007, tak, že podle § 265k odst. 1 tr. ř. se zrušují usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. 11 To 508/2007, a usnesení Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 10. 10. 2007, sp. zn. 3 T 182/2007. Podle § 265k odst. 2 věta druhá tr. ř. se zrušují i všechna další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. se Okresnímu soudu v Hradci Králové přikazuje, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění :

Usnesením Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 10. 10. 2007, sp. zn. 3 T 182/2007, bylo podle § 223a odst. 1 tr. ř. podmíněně zastaveno trestní stíhání obviněného M. Z. pro trestný čin ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1, odst. 2 tr. zák., kterého se po skutkové stránce dopustil tím, že „dne 23. června 2006 kolem 18:35 hod. v H. K. jako řidič osobního motorového vozidla zn. Seat Toledo jedoucí ve směru ze středu města k hotelu A. v levém jízdním pruhu místní čtyřproudé komunikace nevěnoval dostatečnou pozornost situaci v silničním provozu a nepřizpůsobil rychlost jízdy vozidla dopravní situaci a na přechodu pro chodce před zastávkou MHD P. zachytil zprava před autobusem MHD přebíhající chodkyni M. F., která při střetu utrpěla zhmoždění měkkých tkání levé spánkové krajiny, otřes mozku lehkého stupně, zlomeninu obou ramének obou stydkých kostí s posunem úlomků a zhmoždění měkkých tkání zevní strany levého stehna, což si vyžádalo její hospitalizaci na chirurgické klinice Fakultní nemocnice v H. K. v době od 23. 6. 2007 do 4. 8. 2007 a domácí léčení do 30. 9. 2007“. Podle § 307 odst. 2 tr. ř. soud zároveň obviněnému stanovil zkušební dobu v trvání dvou let.

O stížnostech, které proti předmětnému usnesení podali státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Hradci Králové a poškozená M. F. rozhodl ve druhém stupni Krajský soud v Hradci Králové usnesením ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. 11 To 508/2007, jímž podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. obě tyto stížnosti jako nedůvodné zamítl. Usnesení soudu prvního stupně tak nabylo právní moci dne 13. 11. 2007 (§ 140 odst. 1 písm. b/ cc/ tr. ř.).

Proti shora citovanému usnesení stížnostního soudu podala následně nejvyšší státní zástupkyně v neprospěch obviněného M. Z. dovolání, kterým napadla toto usnesení v celém rozsahu, přičemž uplatněnými dovolacími důvody byly důvody uvedené v ustanoveních § 265b odst. 1 písm. f), l) tr. ř.

V odůvodnění tohoto mimořádného opravného prostředku dovolatelka stručně vyložila obsah rozhodnutí soudů obou stupňů a na tomto podkladě dospěla k závěru, že s jejich právními názory nelze souhlasit. Rozhodnutí podle § 223a odst. 1 tr. ř. může totiž soud učinit pouze v případě, že jsou

splněny podmínky pro podmíněné zastavení trestního stíhání podle § 307 odst. 1 tr. ř. Jednou z obligatorních podmínek pro podmíněné zastavení trestního stíhání je doznání obviněného. Není sice nutné, aby výslovně uvedl, že se cítí být vinen určitým trestným činem, avšak jeho doznání se musí podle dovolatelky vztahovat na celý skutek, na všechny jeho skutkové okolnosti naplňující zákonné znaky stíhaného trestného činu, tedy i na zavinění a protiprávnost. Dovolatelka zdůraznila, že nestačí, pokud se obviněný dozná ke skutkovým okolnostem zakládajícím objektivní stránku trestného činu, popře však okolnosti zakládající jeho úmyslné nebo nedbalostní zavinění. V případě, že se obviněný k trestnému činu nedoznal, nelze jeho trestní stíhání podmíněně zastavit ani tehdy, že s tím obviněný souhlasí a že jsou splněny i další zákonné podmínky pro tento postup.

Ve výše uvedených souvislostech poukázala dovolatelka na okolnosti projednávaného případu a zabývala se obsahem výpovědi obviněného M. Z. z přípravného řízení a v hlavním líčení. Obviněný v podstatě setrval na své skutkové verzi dopravní nehody, podle které mu poškozená vběhla bezprostředně před vozidlo, takže nebyl schopen střetu zabránit. V přípravném řízení navíc při výslechu dne 20. 12. 2006 uvedl, že nemohl předvídat, že se na přechodu před ním objeví nějaká osoba, a výslovně vyloučil možnost, že by nevěnoval pozornost situaci v silničním provozu. K rychlosti vozidla uvedl, že jel rychlostí 50 km/h, nikam nespěchal a neměl důvod překračovat povolenou rychlost. Podle závěrů znaleckého posudku z oboru silniční dopravy však jel rychlostí vyšší, a to v rozmezí 55, 7 až 57,6 km/h. Při výslechu dne 25. 7. 2007 sice obviněný vyjádřil souhlas s postupem podle § 307 odst. 1 tr. ř., ovšem současně uvedl, že „nebylo v mé moci nehodě zabránit, neboť (poškozená) rozhodně po přechodu nešla a vběhla mi tam, a tudíž vytvořila překážku minimálně náhlou“. Na své výpovědi setrval i u hlavního líčení včetně tvrzení, že poškozená se ani nepohybovala po přechodu, ale těsně za ním. Pokud tedy obviněný označil za příčinu dopravní nehody chování samotné poškozené a současně výslovně vyloučil, že by nevěnoval pozornost situaci v silničním provozu, pak dle názoru nejvyšší státní zástupkyně fakticky popřel skutkové okolnosti zakládající nedbalostní zavinění na jeho straně a tedy subjektivní stránku trestného činu, jak byly popsány v žalobním návrhu a shodně ve výroku zastavovacího usnesení, kde je výslovně uvedeno, že obviněný „...nevěnoval dostatečnou pozornost situaci v silničním provozu a nepřizpůsobil rychlost jízdy vozidla dopravní situaci, v důsledku čehož na přechodu pro chodce u zastávky MHD P. přehlédl chodkyni M. F....“. Výše prezentovaný postoj obviněného k trestné činnosti pak podle dovolatelky v žádném případě nelze charakterizovat jako doznání ve smyslu § 307 odst. 1 písm. a) tr. ř. Tato skutečnost (absence doznání) zároveň vylučuje, aby soud rozhodnout o podmíněném zastavení trestního stíhání, jak se v posuzovaném případě nesprávně stalo.

Dovoláním napadená soudní rozhodnutí jsou podle nejvyšší státní zástupkyně v podstatě nepřezkoumatelná z dalšího významného hlediska, a sice zda lze rozhodnutí o podmíněném zastavení trestního stíhání považovat za postačující vzhledem k okolnostem případu. V každém jednotlivém případě je třeba konkrétně zkoumat a zvažovat veškeré okolnosti významné z hlediska naplnění účelu trestního zákona a trestního řádu, což však nalézací soud neučinil, když v tomto směru poukázal pouze na spoluzavinění poškozené a obecně na charakter projednávané trestné činnosti. Nijak však nehodnotil následek činu, v daném případě těžkou újmu na zdraví způsobenou poškozené, charakter a význam povinností vyplývajících z příslušných ustanovení zákona č. [361/2000](#) Sb., o silničním provozu, které obviněný porušil, a kromě spoluzavinění poškozené se nezabýval ani dalšími konkrétními okolnostmi případu.

Z výše uvedeného lze podle dovolatelky dovodit, že Okresní soud v Hradci Králové rozhodl o podmíněném zastavení trestního stíhání obviněného M. Z., aniž by proto byly splněny zákonné podmínky. To znamená, že své rozhodnutí založil na vadě uvedené v ustanovení § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř. Krajský soud v Hradci Králové jako soud druhého stupně přes existenci výše zmiňované vady zamítl stížnosti státního zástupce a poškozené podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. jako nedůvodné. Tím své rozhodnutí zatížil vadou uvedenou v § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř.

S ohledem na namítané důvody proto nejvyšší státní zástupkyně v závěru dovolání navrhla, aby Nejvyšší soud České republiky 1/ podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. z důvodů uvedených v ustanovení § 265b odst. 1 písm. f), l) tr. ř. zrušil usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. 11. 1997, sp. zn. 11 To 508/2007, a též usnesení Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 10. 10. 2007, sp. zn. 3 T 182/2007, včetně dalších rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazujících, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu; 2/ podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal Okresnímu soudu v Hradci Králové, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl; 3/ v souladu s ust. § 265r odst. 1 písm. b) tr. ř. o dovolání rozhodl v neveřejném zasedání“. Dovolatelka současně vyslovila souhlas s projednáním věci v neveřejném zasedání i pro případ jiného rozhodnutí dovolacího soudu (§ 265r odst. 1 písm. c/ tr. ř.).

K podanému dovolání se v souladu s ustanovením § 265h odst. 2 tr. ř. prostřednictvím obhájce písemně vyjádřil obviněný M. Z. a uvedl, že podle průběhu skutkového děje, jak byl soudem popsán a zjištěn, věnoval situaci, která nastala v silničním provozu, pozornost, avšak tato pozornost nebyla natolik dostatečná, jak si objektivně situace vyžadovala. V tom spočívá nepozornost obviněného, ve které lze spatřovat nedbalost, protože si neuvědomil, že nějaká osoba může přecházet přes přechod a proběhnout před pomalu jedoucím autobusem. Z chování obviněného pak lze dovodit, že proti své odpovědnosti nevznášel žádné výhrady, pouze se při svém vyjádření snažil popsat co nejpřesněji skutkový děj. Nad dopravní nehodou vyjádřil upřímnou lítost a bezprostředně po ní učinil veškeré kroky k tomu, aby poškozené byla nahrazena škoda, k jejíž úhradě také došlo. Současně se zajímal o zdravotní stav poškozené a nabídl jí osobně pomoc. Svě vyjádření k dovolání uzavřel obviněný tím, že nesouhlasí s názorem dovolatelky, že by v jeho případě nebyly splněny zákonné požadavky na rozhodnutí o podmíněném zastavení trestního stíhání podle § 307 tr. ř. Předmětné rozhodnutí je podle něj možno považovat za dostačující rovněž i vzhledem k okolnostem daného případu. Soudy také důvodně přihlédly ke spoluzavinění poškozené, která svým jednáním nerespektovala ustanovení § 54 odst. 3 zák. č. [361/2000](#) Sb. Navrhl proto, aby podané dovolání bylo podle § 265j tr. ř. jako nedůvodné zamítnuto. Současně uvedl, že souhlasí s projednáním dovolání v neveřejném zasedání (§ 265r odst. 1 písm. c/ tr. ř.).

Nejvyšší státní zástupkyně je podle § 265d odst. 1 písm. a) tr. ř. osobou oprávněnou k podání dovolání pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i neprospěch obviněného. Dovolání bylo podáno v zákonné dvouměsíční dovolací lhůtě (§ 265e odst. 1 tr. ř.) a současně splňuje formální a obsahové náležitosti předpokládané v ustanovení § 265f odst. 1 tr. ř.

Nejvyšší soud České republiky (dále jen „Nejvyšší soud“) jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.), dále zkoumal, zda v předmětné věci jsou splněny podmínky přípustnosti dovolání podle § 265a tr. ř. Shledal, že dovolání je přípustné podle § 265a odst. 1, odst. 2 písm. f), h) tr. ř.

Poněvadž dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v ustanovení § 265b tr. ř., bylo dále zapotřebí posoudit otázku, zda konkrétní důvody, o které nejvyšší státní zástupkyně dovolání opírá, lze podřadit pod dovolací důvody podle ustanovení § 265b odst. 1 písm. f), l) tr. ř., na které je v dovolání odkazováno. Toto zjištění má zásadní význam z hlediska splnění podmínek pro provedení přezkumu napadeného rozhodnutí dovolacím soudem (srov. § 265i odst. 1, odst. 3 tr. ř.).

Důvodem dovolání podle ustanovení § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. je existence vady spočívající v tom, že bylo rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř., aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí nebo byl v řízení mu předcházejícím dán důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. a) až k) tr. ř. Předmětný dovolací důvod tedy dopadá na případy, kdy došlo k zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku bez věcného přezkoumání a procesní strana tak byla zbavena přístupu ke druhé instanci, nebo byl-li zamítnut řádný opravný prostředek, ačkoliv již v předcházejícím řízení byl dán některý se shora uvedených dovolacích důvodů. V dané

věci prvá alternativa tohoto dovolacího důvodu nebyla dovolatelkou namítána a druhá alternativa tohoto dovolacího důvodu by pak v posuzovaném případě byla naplněna toliko za předpokladu, že by napadené rozhodnutí a řízení mu předcházející bylo skutečně zatíženo vadami předpokládanými v dovolacím důvodu podle § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř., na který dovolatelka ve svém mimořádném opravném prostředku odkazuje.

Důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř. je dán v případech, kdy bylo rozhodnuto o postoupení věci jinému orgánu, o zastavení trestního stíhání, o podmíněném zastavení trestního stíhání nebo o schválení narovnání, aniž byly splněny podmínky pro takové rozhodnutí. Pokud jde o podmíněné zastavení trestního stíhání, bude výše uvedený dovolací důvod spočívat především ve skutečnosti, že nebyla splněna některá z podmínek předpokládaných v ustanovení § 307 odst. 1 tr. ř.

S ohledem na výše uvedený obsah dovolacích důvodů podle § 265b odst. 1 písm. f), l) tr. ř. je zřejmé, že nejvyšší státní zástupkyně uplatnila dovolání právně relevantně. Protože Nejvyšší soud v projednávané věci neshledal důvody pro odmítnutí dovolání podle § 265i odst. 1 tr. ř., přezkoumal podle § 265i odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost výroku rozhodnutí, proti kterému bylo dovolání podáno, a to v rozsahu a z důvodů, jež byly v dovolání relevantně uvedeny, jakož i řízení napadené části rozhodnutí předcházející, a dospěl k následujícím závěrům:

V obecné rovině je nejprve zapotřebí uvést, že podle § 307 odst. 1 tr. ř. v řízení o trestném činu, na který zákon stanoví trest odnětí svobody, jehož horní hranice nepřevyšuje pět let, může se souhlasem obviněného soud a v přípravném řízení státní zástupce podmíněně zastavit trestní stíhání, jestliže a) obviněný se k činu doznal, b) nahradil škodu, pokud byla činem způsobena, nebo s poškozeným o její náhradě uzavřel dohodu, anebo učinil jiná potřebná opatření k její náhradě, a vzhledem k osobě obviněného, s přihlédnutím k jeho dosavadnímu způsobu života a k okolnostem případu lze důvodně takové rozhodnutí považovat za dostačující. Výše uvedené podmínky musí být splněny kumulativně, tzn. nestačí, aby byla splněna jen některá z nich.

Doznání obviněného se musí po obsahové stránce vztahovat k celému skutku a musí zahrnovat veškeré skutkové okolnosti naplňující zákonné znaky stíhaného trestného činu, tzn. zavinění i protiprávnost. Zákon nevyžaduje, aby obviněný doznal, že je vinen určitým trestným činem, ale je nutno, aby uvedl takové skutečnosti, jež by ve svém souhrnu umožňovaly závěr, že se trestného činu dopustil. To znamená, že nestačí, doznal-li se obviněný ke skutkovým okolnostem, ale skutkově popřel své zavinění v zákonem předpokládané formě úmyslu či nedbalosti. Jinými slovy, zákonné podmínky pro podmíněné zastavení trestního stíhání nejsou splněny, pokud obviněný popírá zavinění (k těmto otázkám srov. přiměřeně např. Právní rozhledy č. 4/1996, str. 166, C. H. BECK, Praha, Soudní rozhledy č. 137/1995, C. H. BECK, Praha).

Jsou-li výše uvedené zásady aplikovány na nyní posuzovaný případ, měl obviněný M. Z. podle skutkových zjištění soudu prvního stupně popsanych ve výroku i odůvodnění jeho rozhodnutí spáchat trestný čin ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1, odst. 2 tr. zák. tím, že při řízení osobního automobilu v levém jízdním pruhu po čtyřproudé komunikaci v obci nevěnoval pozornost situaci v silničním provozu a zároveň jí nepřizpůsobil ani rychlost jízdy. V důsledku toho na přechodu pro chodce před zastávkou MHD zachytil chodkyni přebíhající tento přechod zprava před zde se nacházejícím autobusem MHD. Při střetu s vozidlem obviněného pak poškozená chodkyně utrpěla závažná zranění, která soud po právní stránce kvalifikoval jako těžkou újmu na zdraví podle § 89 odst. 7 písm. ch) tr. zák.

Jestliže by se obviněný ke skutku ve výše uvedené podobě doznal, muselo by jeho doznání zahrnovat především alespoň přibližné vědomí toho, že jím zvolená rychlost na hranici v obci dovolené rychlosti, resp. tuto rychlost mírně překračující, nebyla rozhodně rychlostí přiměřenou vzhledem k blízkému se přechodu pro chodce, na který měl navíc značně omezený výhled, protože po jeho pravé

straně se nacházel autobus městské hromadné dopravy. Doznání obviněného mělo dále zahrnovat i vědomí možného pohybu chodců po vyznačeném přechodu pro chodce, a to především v místech zakrytého výhledu s tím, že tuto možnost zcela podcenil. Obviněný měl přinejmenším připustit, že v důsledku uvedených skutečností (tj. nepřiměřené rychlosti a nesprávného odhadu situace) nedokázal účinně reagovat na chodkyni, která se náhle objevila v jeho jízdni dráze.

Ve skutečnosti se však obviněný ve svých výpovědích zaměřil na zdůraznění toho, že dovolenou rychlost ani nevědomky nepřekročil (sledoval údaje na tachometru) a v kritickou dobu nemohl předvídat ani předpokládat, že se na přechodu před jeho vozidlem náhle objeví nějaká osoba. Zároveň uvedl, že trvá na tom, „že chodkyni nepřehlédl proto, že by nevěnoval dostatečnou pozornost situaci v silničním provozu“. Připustil sice, že výhled vpravo měl zčásti zakryt autobusem vjíždějícím do zastávky, ale autobus podle něj nestál a především nedával nikomu přednost (viz č. l. 121 spisu). V hlavním líčení poukázal též na to, že chodkyně se nepohybovala přímo po přechodu, ale mimo něj a do jízdni dráhy mu „přímo vběhla, kdy ... ji nestačil zaregistrovat“ (č. l. 176 spisu). Podle obviněného byla v inkriminovanou dobu na přechodu taková situace, že řidič autobusu chodkyni evidentně nedával přednost (viz č. l. 177 spisu). Tím se jeho výpověď ovšem dostala do rozporu s výpovědí tohoto řidiče - svědka P. H., který výslovně uvedl, že zastavením autobusu před přechodem dal chodkyni najevo, že může přejít; ta se posléze rozběhla na druhou stranu (viz č. l. 182).

Ze skutečností, které Nejvyšší soud stručně rekapituloval shora, je zřejmé, že obviněný M. Z. se k činu nedoznal, neboť de facto nepřipustil jakékoliv své konkrétní (relevantní) pochybení, jímž by se zaviněně či alespoň ve formě spoluzavinění podílel na vzniku předmětné dopravní nehody, při které svým vozidlem srazil poškozenou pohybující se po přechodu pro chodce a těžce ji zranil.

Okresní soud se věci z výše uvedených hledisek nijak blíže nevypořádal. Soud druhého stupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí (č. l. 3, 4) uvedl, že „za doznání podle § 307 odst. 1 písm. a) tr. ř. lze považovat i výpověď obžalovaného, ve které dozná skutečnosti umožňující závěr o tom, že se trestného činu dopustil, aniž by výslovně uvedl, že se cítí vinen určitým činem.“ Ve věcech, kdy připadá v úvahu zavinění ve formě nevědomé nedbalosti podle § 5 písm. b) tr. zák. je podle soudu možno za doznání považovat i výpověď, „ve které obviněný neuvádí některé podstatné okolnosti významné pro posouzení trestnosti činu, neboť je právě pro svoji nepozornost, v níž lze spatřovat nedbalost, nepostřehl, ale připouští, že tyto okolnosti nastaly, a nevznáší žádné výhrady vůči své trestní odpovědnosti, což je právě posuzovaný případ.“

Vzhledem k důvodům rozvedeným v předcházejících odstavcích Nejvyšší soud názor stížnostního soudu nesdílí. Právní konstrukce založená na úvahách o nevědomé nedbalosti podle § 5 písm. b) tr. zák. pak vzbuzuje pochybnosti i s ohledem na skutkový stav věci zjištěný soudem prvního stupně, kdy primární příčinou předmětné nehody bylo to, že obviněný řídil automobil rychlostí, která byla jednak v obci nedovolená a především nepřiměřená dopravní situaci, kdy se před ním nacházel vyznačený přechod pro chodce, na který měl vzhledem ke vpravo stojícímu či zastavujícímu autobusu podstatně omezený výhled. Ačkoliv tyto rozhodné skutečnosti musel znát a měl jim přizpůsobit své chování, bez přiměřeného důvodu spoléhal na absenci pohybu chodců (v oblasti pro něj zakrytého výhledu) před přední částí autobusu ve směru do jeho jízdni dráhy. Uvedené skutečnosti pak nasvědčují spíše závěru o zavinění ve formě vědomé nedbalosti podle § 5 písm. a) tr. zák. a nikoliv o nedbalosti nevědomé, jak nepřesvědčivě dovozuje odvolací soud. Bylo proto nezbytné, aby doznání obviněného - skutkově - zahrnovalo všechny výše uvedené okolnosti.

Nejvyšší soud proto dovolatelce přisvědčil, že o podmíněném zastavení trestního stíhání obviněného M. Z. bylo v posuzovaném případě rozhodnuto přesto, že nebyla splněna jedna ze základních zákonných podmínek ustanovení § 307 odst. 1 tr. zák., aby se obviněný k činu doznal. Rozhodnutí soudu prvního stupně bylo tudíž založeno na vadě předpokládané v ustanovení § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř. Soud druhého stupně tuto vadu nezjistil a nenapravil a rozhodl o zamítnutí důvodně podaného

řádného opravného prostředku. Jeho rozhodnutí tak spočívá na vadě uvedené v ustanovení § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. Z těchto důvodů pak rozhodnutí obou soudů nemohou obstát a na jejich právní moci by nebylo spravedlivé trvat. S dovolatelkou lze souhlasit i v tom, že soudy obou stupňů nevěnovaly pozornost ani otázce, zda rozhodnutí o zastavení trestního stíhání lze považovat za postačující vzhledem k okolnostem případu. Takové úvahy byly v projednávané věci ovšem na místě nejen s ohledem na závažnost poranění poškozené, ale též vzhledem k okolnostem předmětné dopravní nehody, kdy dosud zjištěné skutkové okolnosti nasvědčují tomu, že obviněný na přechodu pro chodce na čtyřproudé komunikaci srazil přecházející (resp. přebíhající) chodkyni, které již dávalo přednost jiné vozidlo nacházející se vpravo od vozidla obviněného (viz výpověď řidiče autobusu městské hromadné dopravy P. H.). Tento typ dopravních nehod je přitom poměrně častý, navíc pro poškozeného mnohdy s fatálními následky. Rovněž na tuto skutečnost bylo třeba vzít zřetel, přičemž by bylo nesprávné - mimo celkový kontext jednání obviněného - zdůrazňovat především počínání (nepozornost) samotné poškozené.

Nejvyšší soud proto z podnětu důvodně podaného dovolání nejvyšší státní zástupkyně podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil napadené usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. 11 To 508/2007, a zrušil i jemu předcházející usnesení Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 10. 10. 2007, sp. zn. 3 T 182/2007. Podle § 265k odst. 2 věta druhá tr. ř. zrušil rovněž i všechna další rozhodnutí na zrušená usnesení obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. pak Okresnímu soudu v Hradci Králové přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Věc se tak vrací do stadia, kdy se soud prvního stupně bude muset v intencích rozhodnutí Nejvyššího soudu věci znovu zabývat a znovu v hlavním líčení rozhodnout. V novém řízení o této věci bude tento soud, popř. i soud druhého stupně při rozhodování o řádném opravném prostředku povinen postupovat v souladu s právním názorem, který k projednávaným právním otázkám ve svém rozhodnutí vyslovil Nejvyšší soud (§ 265s odst. 1 tr. ř.).

© EPRAVO.CZ - Sbíрка zákonů, judikatura, právo | [www.epravo.cz](http://www.epravo.cz)

## Další články:

- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)
- [Výkon trestu](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vyhoštění \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [„Tvrzení proti tvrzení“ \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)